

kommen, som om denne Lov ikke eksisterede. Jeg vilde i alt Fald føle mig meget ilde berørt ved at skulle til at indføre helt nye Regler for de to Kommuner denne Sag vedrørende. Jeg tror, at enhver Indenrigsminister i det væsentlige vil holde sig til, hvad der staar i Loven. Selvfølgelig er dermed ikke sagt, at der ikke kunde gives en eller anden Bestemmelse i de Regler, der saa kom til at gælde for de to Kommuner, som ikke udtrykkelig havde Hjemmel i Lovens Bogstav, men dog alligevel var i nøje Overensstemmelse med Forudsætningerne for Lovforslagets Vedtagelse. Saaledes vil jeg administrere Loven, og jeg tror derfor ikke, at man behøver at være ængstelig for Bestemmelsen i § 14, hvorefter man rent administrativt eventuelt kan lade Byplansbestemmelserne komme til at gælde for de nævnte to Kommuner.

Den ærede Ordfører for Venstre takkede mig, fordi jeg havde fremsat Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, saa nær som muligt op ad det Forslag, der har fundet enstemmig Tilslutning i det Udvalg, der har beskæftiget sig med Sagen. Navnlig var det ærede Medlem meget tilfreds med, at Lovforslaget har den Form, at der ikke er Tale om at paalægge Kommunerne noget, men kun om at give Kommunerne en Bemyndigelse til at iværksætte Foranstaltninger; og det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at det sikkert og saa skyldtes den Omstændighed, at jeg som gammel Kommunalmand nok kunde skønne over, hvad der tjener Kommunerne bedst, og at det ikke vil være rimeligt at paalægge dem Udgifter, som de vil have vanskeligt ved at afholde, og som de ikke selv paa Forhaand vil godkende Rimeligheden af at faa afholdt. Dette er rigtigt. Jeg tror ikke, man vilde opnaa noget tilfredsstillende denne Sag vedrørende ved at give generelle Bestemmelser, der uden videre paabød Kommunerne, at saadan og saadan skulde de handle. Jeg tror, det er absolut rigtigt at lade det bero paa Kommunernes eget Initiativ; vil de have en Byplan, kan de faa den efter Loven, og vil de ikke, maa det bero ved Forholdene, som de er, og saa maa Vælgerne tale sig til Rette med Kommunalbestyrelsen derom.

Det ærede Medlem var ogsaa glad ved, at jeg havde forelagt Lovforslaget i Landstinget, og gjorde nogle Bemærkninger om, at det vilde være heldigt, om man i Ministeriet ikke havde den Opfattelse, at man skulde undgaa Landstinget mest muligt.

Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg for mit Vedkommende ikke har tænkt mig paa nogen som helst Maade at ville gaa udenom Landstinget med mine Lovforslag. I denne Samling har jeg forelagt Rigsdagen 8 Lovforslag, 4 i Folketinget og 4 i Landstinget. Saa kan man naturligvis analysere Lovforslagene og sige, at de 4 er mange Gange vigtigere end de andre 4, men dette beror i Virkeligheden som saa meget andet her i Verden paa en subjektiv Opfattelse. Om et Lovforslag er mere vigtigt end et andet, kan der tvistes om. Det foreliggende Lovforslag er efter min Mening meget betydningsfuldt. Jeg har forelagt det i Landstinget i Tillid til, at det vil behandle det sagligt. Og den Behandling, det har faaet nu, siger mig, at jeg ikke har taget fejl af det høje Ting. Det skulde glæde mig, om det skulde gaa alle mine øvrige Lovforslag, jeg forelægger i det høje Ting, paa samme Maade. Saa vil jeg fremtidig ligefrem være opfordret til, hvis jeg vil mit eget Vel, at forelægge mine Lovforslag her.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller) gjorde nogle Bemærkninger til Lovforslagets § 6, hvori der staar: „Efter Begæring af en Kommunalbestyrelse, som er i Færd med at udarbejde en Byplan, kan Indenrigsministeriet nedlægge Forbud imod, at en Ejendom, der kan ventes at blive omfattet af Planen, anvendes paa en Maade, der maa antages at komme i Strid med Planen. Saadant Forbud kan kun nedlægges for $\frac{1}{2}$ Aar ad Gangen.“ Det ærede Medlem bemærkede, at det kan forstaaes saaledes, at naar det halve Aar er gaaet, kan man nedlægge Forbud igen for det kommende Halvaar, og forstod jeg ham ret, frygtede han for, at der kunde fortsættes saaledes i det uendelige, i alt Fald i nogen Tid. Men det mener jeg ikke, man kan; det kan kun ske i Nødsfald, fordi man ikke har kunnet blive færdig. Det kan ske, at man indenfor det første Halvaar ikke kan faa Sagerne færdigbehandlet og faa taget Beslutning i Sagen, og at man da er nødsaget til at udstede Forbud igen for $\frac{1}{2}$ Aar. Jeg mener imidlertid ikke, at man kan fortolke Loven saaledes, at man i Medfør af denne Bestemmelse i § 6 fortsat i en Uendelighed kan nedlægge Forbud for det ene Halvaar efter det andet; noget saadant vilde aldeles ikke stemme med Ret og Billighed. Af dette Hensyn behøver man ikke at være ængstelig for Bestemmelsen i § 6.

Den ærede Ordfører for det radikale